

[Poul Dam.]

sin tid havde denne idé. Vi undersøgte den grundigt, og vi kasserede den. Det er efter vores mening ikke muligt at lave en afgift af lystfartøjer, der enten ikke har urimelige sociale virkninger, fordi den ikke opfylder kravet om, at skatten skal svare til skatteevnen eller er administrativt overordentlig besværlig. Vi har altså for længst kasseret denne idé, og det vil vi da gerne gøre en gang til.

Men jeg tror, at dette lovforslag er fremkommet på en helt anden måde. Der forekommer jo på forvaltningshøjskolen nogle udmærkede kursus i lovteknik med øvelser i at lave lovforslag om tænkte emner, og jeg tror, at dette lovforslag er lavet som sådan en penneprøve for udmærkede fuldmægtige og ekspeditionssekretærer. Og som sådan synes jeg det er en nydelig penneprøve. Man har fået alt muligt med i det, der er alle mulige administrative fiksfaksier i den. Det eneste, man måske må sige, er, at det åbenbart er skrevet af landkrabber. Når man taler i § 8 om, at sejlede fartøjer på toldvæsenets forlangende skal stoppe op, så må det være folk på landjorden, der har sagt det. Det hedder dog mig bekendt at lægge bi, når der er tale om fartøjer.

Men det er altså et landkrabbeforslag, det er et forslag, som ikke tager højde for de reelle forskelle, der er mellem lystfartøjer af samme længde. Det er et administrativt vældig besværligt lovforslag, men så kan vi selvfølgelig glæde os over, at det er et meget smukt og velformet forslag, det kan bare ikke bruges til noget.

Det, der er sagen med lystfartøjer, og det, som man kan protestere imod eller indvende noget imod, er, at vi som følge af den regel, vi har i vores skattelovgivning om, at man uden videre kan trække renter fra, ligegyldigt hvad de pågældende lån er blevet benyttet til, har muliggjort for folk at få temmelig dyre lystbåde med en ganske væsentlig statsubsidiering, fordi de renter, man har betalt på lånene, som man har optaget for at erhverve lystfartøjerne, i væsentlig grad er blevet betalt af staten.

Det er altså resultaterne af lang tids forfejlet skattelovgivning, man nu vil prøve at gøre noget ved, men det er jo sådan, at man kommer til at rette bager for smed.

Vi synes, dette er et meget smukt og aldeles uanvendeligt lovforslag.

Arne Bjerregaard (KrF):

Der er én ting, der glæder mig i denne debat om afgifter, og det er, at jeg hele tiden må konstatere, at man nu efterhånden får socialdemokratiet til at erkende, at vi må se at bremse op for alle disse afgifter. Det er stadig væk varmen at høre fra socialdemokratiets side, hvordan man vil sørge for, at menneskers fritidssysler ikke beskattes, og derfor undrer det mig, at man fra socialdemokratiets side gerne vil have en højere skat på den smule jord, jeg har, hvor jeg dyrker persille. Det er min fritidssysel.

Og så kommer vi næsten til det forslag, som man havde før, om at lægge skat på persillehakkere. Om man lægger det på persillen eller på hakkerne, kan vel næsten være lige meget, og sådan må man også se dette lovforslag. Jeg mener bare, det er mere rimeligt i relation til de andre love, vi har med hensyn til befordring i dette land, hvorefter næsten alle befordringsmidler er belagt med en eller anden afgift.

Når dette er sagt, så lad mig da sige, at vi er ikke begejstrede for dette forslag. Vi har hele tiden sagt, at vi ikke synes, at udformningen var rigtig, måden, afgiften skulle beregnes på, var ikke rigtig, men det var sådan set det, man kunne blive enig om imellem forligspartierne, fordi den var administrativt let, og så må man sige: ja vel, så går vi med. Så ser vi reaktionerne, og man må jo konstatere, at vi har fået vældig mange reaktioner, og så er det, som én også har sagt heroppefra, at vi må erkende sandheden og sige: det forslag var vist ikke så godt formuleret, beregningsmåden var vist ikke så god, og så må vi i fællesskab, først og fremmest forligspartierne, prøve at finde frem til en udformning, som er mere retfærdig, for jeg ved ikke, om man helt skal opgive denne afgift. Det var i alt fald det letteste.

Jeg må sige, at jeg finder det lidt, jeg vil næsten sige uanstændigt, når statsministeren udtaler sig imod finansministeren. Hvorledes skal vi andre så egentlig forholde os i den situation? Hvad vil regeringen? Er det finansministeren, man skal tro på, eller er det statsministerten, man skal tro på?